

EGYPTISCHE VOSSEGANS of NIJLGANS.

Alopochen aegyptiacus L.,
syn. Chenalopex " "

Vanaf 14 sept. 1969 verblijven er in het oostelijke gedeelte van de Haarlemmermeerpolder, t.w. in de zandwinplaats onder Nieuweneer, een aantal ganzen van bovengenoemde soort. In 1970 hebben zij er met zekerheid gebroed terwijl ik er op 18 sept. 1971 2 adulte met 4 juveniele exemplaren waarnam. De vogels zijn er nu, februari 1972, nog.

Als de redactie van "de Fitis" op bladz.1 van aflevering 1 jaargang 8 niet geschreven had dat 2/3 van de inhoud van ons mededelingenblad in 1971 door bestuur en redactie moest worden samengesteld had ik dit artikel toch ingezonden, ofschoon ik mij bewust ben dat ik met het vermelden van het voorkomen van de onderhavige soort tegen de haren van bepaalde veld-ornithologen in strijk. Het is mij namelijk bekend dat ik met de Egyptische Vosse- of Nijlgans in de buurt kom van, om er maar enkelen te noemen, de Casarca, Mandarijneend, Canadese Gans of de Knobbelzwaan, soorten dus die, misschien terecht, onmiddellijk als "uit gevangenschap ontsnapt" of "verwilderd" worden gekwalificeerd en gediskwalificeerd niet in de journalen van veld-ornithologen worden opgenomen.

Met het klassieke voorbeeld van de Fazant en het meer recente van de Knobbelzwaan, die nu zijn plaats in de nederlandse avifauna heeft verkregen, voor ogen, zou ik veldwaarnemers willen adviseren hun bevindingen met "dubieus-wilde" soorten toch op de een of andere wijze te boek te stellen en dat om tweeërlei redenen. Op de eerste plaats om onze kennis van vogels te verrijken, iets waarnaar wij allen streven. Een waarneming die men

vastlegt en al of niet doorgeeft is iets waar men voor 100% zeker wil staan. De wil om er meer van af te weten wordt gestimuleerd en ik

vond het in mijn geval net de in tital genoende gans weldadig on hem te vinden in "the Handbook of British Birds", Handbuch der Vögel Mittel-Europas en "A couloured key to the wildfowl of the world" van Peter Scott.

Op de tweede plaats omdat de dynamiek van ons vogelbestel nimmer aflat: soorten komen en soorten gaan. Wanneer ik bij mijn eerste vogelboek "Hoe heet die vogel" van Jan P.Strijbos (1928) te raden ga, konstateer ik, gesecondeerd door mijn van 1942 af daterende vogeljournaal, geprononceerde mutaties en dat in een tijdsbestek van 40 jaren.

Bij het lezen van de "Avifauna van Midden-Nederland" valt het mij op in hoevele gevallen in dit voortreffelijke werk geklaagd wordt over het ontbreken van gegevens uit het verleden. Mogelijk dat door ons vastgelegde waarnemingen van nu nog "onmogelijke" soorten een herhaling van deze klacht t.z.t. kunnen voorkomen.

P.H.Blekendaal
Grasrijk 13
Amsterdam.